

Dank U voor alle goede vrienden,
Dank U, o God, voor al wat leeft.

Een dankbare gedachtenis aan

Herman Gerhardus Semmekrot

echtgenoot van GRADA BOERHOF.

Zijn geboortedag was 17 februari 1920, in de vroege zondagmorgen van 18 juli 1982 is hij gestorven, goed voorbereid en gesterkt door de kracht van de ziekenzalving.

We hebben afscheid van hem genomen in de 'uitvaartdienst' op 21 juli, waarna we hem te rusten hebben gelegd op het parochiële kerkhof te Hengevelde.

Moge God hem rust en vrede geven.

De tijd van leven is maar kort, zo vlug voorbij, maar menselijk gesproken is 62 jaar een te korte levenstijd. En hoe moeilijk is het om te aanvaarden, dat je leven afgebroken wordt, hoe moeilijk is het dan ook te geloven in God, die het leven wil en niet de dood. In de huiselijke kring van het gezin hebben we afscheid genomen in het vaste vertrouwen, dat God een woonplaats heeft bereid voor hem, die zich in alle rust heeft neergelegd in Gods hand. Het was op de zondagmorgen, de morgen van het opkomende licht, de dag van de verrijzenis.

Te Zeldam geboren, in een groot gezin dat opgroeiende op de boerderij 'de Grote Vaarhorst', kreeg Herman liefde voor het boerenbedrijf. Al werd hij geen boer, het boerenhart heeft hij behouden, hij probeerde zelf wat te boeren en was in zijn vrije tijd 's-morgens heel vroeg al op zijn geliefde boerderij te vinden om te helpen. Met hart en ziel deed hij zijn werk, was geen man om stil te zitten, leefde om te werken, hoeveel zakken heeft hij niet gestopt, toen hij voor fabriekswerk werd afgekeurd.

In het eigen, van hout gebouwde huis, versholen tussen veel groen, versierd met een

prachtige heidetuin, leefde hij, delend lief en leed met Grada, zijn dierbare vrouw, gedurende 32 jaar sinds de huwelijksdag van 1 februari 1950, groeide het gezin op van zes kinderen, die in hem een vader hadden, goed en mededeelzaam, kort en krachtig ook, met eigen opvattingen en gehecht aan de oude stijl van vroeger. Herman was daarbij een gezelschapmens, betrokken op zijn familie en had zo zijn vaste adressen om naar toe te gaan. Hij was ook bereid om dienstbaar te zijn, was het voor de 'Lijkwagen-vereniging' of om te kollekeren bij de kerk.

Toen zijn ziekte zich openbaarde verloor hij wat van zijn vriendelijk karakter, werd zwaarmoedig en ernstig, maar was sterk in het dragen van zijn kruis, niet opstandig, aanvaarde hij zijn levenslot.

Papa en opa, hoe goed kon het nog zijn, hoeveel pijn doet ons de lege plek, doch de dankbare herinnering blijft, je leeft in ons voort, in ons gebed bidden wij, dat de goede God in Wie je geloofde, je moge opnemen in het hemels paradijs.

Voor de vele blijken van belangstelling, voor het vele bezoek en het medeleven bij ziekte en sterven van mijn dierbare man, onze lieve vader en opa, zijn wij U oprecht dankbaar.

Familie Semmekrot-Boerhof

Hengevelde, juli 1982